Ion Irimie

Jocul de-a poezia

Fiicei mele, Anca
şi
Nepotului meu, Sergiu

Ion Irimie

Jocul de-a poezia

Argonaut

2010

Seria

Poesis

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IRIMIE, Ion
Jocul de-a poezia / Ion Irimie. – Cluj-Napoca : Argonaut, 2010. 118 p. ; 21 cm.

ISBN: 978-973-109-221-8
821.135.1-1 (Irimie, I.)

Tehnoredactare & coperta: Anamaria Mara

© Ion Irimie, 2010

Editura Argonaut
Str. Ciucaş, nr.5/15
Cluj-Napoca
Fax: 0264-425626
0740-139984; 0788-100248
e-mail: editura_argonaut@yahoo.com
valiorga@yahoo.com
w.w.w.editura-argonaut.ro

Avertisment

Paginile ce urmează
Nu se vor de poezie
Sunt aşa un fel de joacă,
Ce să-mi placă numai mie.

Dacă totuşi pe alocuri
Dai de rânduri care-ți plac,
Nu mă judeca prea aspru,
Pur și simplu s-a-ntâmplat.

Poezia

Un strop de apă
În gura unui însetat.
O rază de lumină
Pentru cel întunecat.
O clipă de speranță
Când totul e pierdut.
Ba chiar o mică floare
Pe o cruce de mormânt.

Poezia e scânteia
Inimilor care ard.
Ea e poate, licărirea
Gândurilor de smarald.

Filozofie

Filozofie, filozofie!
Ce va să fie?
Ce va să fie?

Este poate gândul
Care vrea să zboare,
Dincolo de lună,
Dincolo de soare.

Este poate semnul
Cel mai înalt,
Când omul e să fie
Un om cu-adevărat.

Heraclit

„Totul curge”,
„Totul curge”.
Ce vorbă
Nemuritoare!

Lumea-i lume
Curgătoare,
Azi i-aici
Mâine-i la vale.

Și degeaba
Și degeaba
A vrut Zenon
Să te bată,
Inventând
Atâtea gânduri
Până la a lui
Săgeată.

Socrate

Socrate-i chiar filozofia
Coborâtă pe pământ.
El e şi înțelepciunea
Unui om şi unui sfânt.

Cupa aia de cucută
L-a făcut nemuritor.
El e sfântul nostru mare
E Hristosul tuturor.

Platon

Mitul „Peşterii” bătrâne,
Nici astăzi nu l-am uitat.
Şi nici astăzi poate, poate
Încă nu l-am descifrat.

Să fie lumea o „grotă”?
Şi noi „umbre” de idei?
Ori e lumea un spectacol
Binecuvântat de zei!?

Aristotel

Adevărul, adevărul,
Aşa cum l-ai definit,
Ne conduce, ne conduce
Prin al vieții labirint.

El ne spune cum e lumea,
Ce sunt toate câte sunt,
El ne-ndrumă paşii vieții,
Pân-ajungem spre mormânt.

Kant

După râuri de cerneală,
Al tău lucru zis „în sine”,
Tot în ceață se mai scaldă,
Nu-l avem la îndemână.

După tomuri multe, multe,
Încă nu ne-am lămurit,
Cât din lume-i un aevea
Și cât doar un plăsmuit.

Hegel

Din nou, se zice despre tine,
C-ai ajuns un „câine mort”,
Că spusele tale toate
Au îmbătrânit de tot.

Dincolo de cele zise,
Tu nu poți îmbătrâni,
Dialectica ta toată
O trăim doar zi de zi.

Marx

S-au pus unii să te certe
Şi să scrie peste tot
Că n-a mai rămas din tine
Decât chiar un câine mort.

Alţii, fără de cuvinte,
Te lasă să fii uitat.
Nu vor să-şi aduc-aminte,
Că mai ieri te-au venerat.

Ei nu vor să înţeleagă
Că „stafia” ta, bătrâne,
A-nceput să prindă viaţă
Şi să umble iar prin lume.

Heidegger

Într-un mod
Cam complicat,
Ne-a zis,
Ne-a scris,
Ne-a învățat.

Că doar chemarea morții
Ne face să fim.
Că tot firul vieții
Ne face să murim.

Popper

Toată ştiința omenirii
A-nceput din întrebări
Și prin jocul rațiunii
Năzuim spre adevăr.

Aşezat în vârf de munte
Adevărul stă în ceață,
Nu ne lasă niciodată,
Să-l vedem curat la față.

Blaga

După tomuri mari de carte
Despre Marele Anonim,
Multe, multe şi mai multe
Încă n-am reuşit să ştim.

Poate-i lunga ta tăcere,
Poate-i taina pe pământ,
Poate-i lumea din adâncuri,
Poate-i doar un simplu gând.

D. D. Roșca

La mormântul tău, bătrâne,
Am fost şi-am îngenunchiat,
Pios, mi-am adus aminte,
De tot ce m-ai învățat.

De la tine am în minte,
Multe, multe frumuseți.
Dar din toate însă, însă
Tare aş dori să ştii
Că la mare loc de cinste
Stă modul tău de a gândi.

Eul și Non-eul

De când Eul
E pe lume,
Cu Non-eul
Se tot ceartă.
Și degeaba
Filozofii
Au tot vrut
Să-i mai
Despartă.

Eul crede
Despre sine,
Că doar el
E absolut,
Și că tot
Ce se opune
Îi doar umbră
Pe pământ.

Non-eul,
La rândul lui,

Îi râde Eului
În față,
Și îi zice
Că-i nimic,
Fără timp
Și fără spațiu.

Sufletul

Toți filozofii
s-au căznit,
Să ni-l explice
câte un pic.
Și pân-la urmă
ne-am trezit,
Că nu știm
despre el nimic.
Că nu știm
nici măcar atât,
De ce nu vine
în mormânt.

Devenirea

Faci sămânța
Să-ncolțească
Și bobocul
Să pleznească.

Faci copilul
Din născare
Să se facă
Tot mai mare.

Tu faci fructul
Dintr-o floare
Și petale
Pe cărare.

Din grâul
De pe ogroare
Faci și pâinea
Din cuptoare.

... Şi aşa le duci

Pe toate

Până dincolo

De moarte.

Reflectare

Fără tine, reflectare,
Totu-i doar un fel de „sine”
Fără viață și mișcare
Fără vreo ieşire-n lume.

Fără tine noi am fi,
Închişi ca într-un mormânt.
N-am avea la îndemână,
Nici măcar un singur gând.

N-am avea nicio fereastră,
N-am zări nicio lumină,
N-ar fi nicio florea-albastră,
Şi nici cer cu lună plină.

Întrăinarea

Întrăinarea se așază,
În chiar modul de a fi.
Este modul nostru
De-a ne biciui.

Este latura
Negării
Din chiar ceasul
Afirmării,
Linia nefericirii
Din chiar clipele
Iubirii.

Este crucea
Aia mare
Și pe care
Fiecare,
Singur și-o
Ciopleşte
Și și-o pune
În spinare.

Entropie

Tu duci muntele la vale
Și duci apele spre mare,
Iar pe noi ne duci spre moarte
Și de-acolo mai departe.

Nivelând totul în cale,
Ca o lege fără milă
Stingi și soare, stingi și mare,
Ba chiar și orice mișcare.

Redundanță

Redundanță, redundanță
Doamne, cât de multă ești;
Zaci în cărți fără valoare
Și-n rafturi de biblioteci.

Eu știu că ție îți place
Și că ești în lumea ta,
Când ai cărți care repetă
Doar idei a altora.

Timpul

Timpul, timpul
Ce va să fie?
Ce va să fie?

... E poate doar
Un filozofic gând,
E poate chiar
Un fapt de rând.

...Dar dacă vrei
Să-l defineşti,
Să ştii, să ştii
Că nu reuşeşti.

Trecutul

De cum prezentul
Se ivește,
Tu îl înghiți
Și nu mai este.

De aceea,
Cu dreptate,
Doar tu ești
Eternitate.

Prezentul

Eu sunt doar
Un fir de timp,
Ce desparte
Veşnicia
Într-o lume
Care-a fost,
Şi-n alta
Care va să fie.

Viitorul

În tine prezentul
Se plămădește
Și-l faci să fie
Ceea ce este.
Și într-o clipă
Din veşnicie,
Prin tine prezentul
Ajunge să fie.

Ceasurile

Trecerea tainică
A timpului,
Numai ceasurile
O pricep.

Ele o măsoară,
Ele o împart,
Prin al lor veşnicie
Tic tac, tic tac.

Primăvara

„A iubi e Primăvară”
Zice Blaga într-un vers
Și de aceea-n zori de vară
Toate florile-nfloresc.

Primăvara

Pe la streşini iarna plânge,
Şi din lacrimile ei
Primăvara plămădeşte
Buchete de ghiocei.

În grădină, pe cărare
Gâzele-au ieşit la soare
Şi uitând de hibernare,
Parcă-şi caută de mâncare.

Într-un vârf de muşuroi
O furnică stă s-asculte,
Cum pământul plănuieşte
Frunze, flori şi ierburi multe.

După iarna asta lungă
Totul, totul reînvie,
O! Tu sfântă primăvară!
Eşti ca o copilărie.

Vara

Soarele aşa ne arde,
Parc-ar vrea să ne topească.
El nu ştie c-ar fi bine,
La iarnă să ne încălzească.

Dar, el nu ştie săracul
Că pe iarnă abia poate,
Câte-o rază de speranță
Să ne mai trimită-n casă.

Toamna

Într-o bună dimineață
Bruma a schimbat la față
Verdele pădurilor
Și culoarea florilor.

Și de atuncea
Vântul bate,
Ploile nu se opresc,
Frunzele de pe cărare
Tot mai tare putrezesc.

Iarna

Ninge, ninge,
Cerul plânge,
Și din lacrimile lui
Iarna face-o blană albă,
Ce i-o dă pământului.

Iarna

A-nceput de ieri
Să cadă câte un fulg
Și-un fulg,
Și-un fulg.

Un strat mare
De lumină
Peste tot
S-a așternut.

Toți copiii
Sunt pe dâlmă
Și se joacă
Și se bat.

Doamne, câtă
Hărmălaie
S-a născut
La noi în sat.

Iar de sus,
De sus, de sus

Fulgii zburdă
Prin văzduh

Ca aşa,
În plină zi,
Să-i bucure
Pe copii.

Un copil,
Cam de o schioapă,
Când îi vede
Cum coboară

Stă cu mâinile
Să-i prindă,
Să nu cadă
Şi să-i doară.

Şi când crede
Că i-a prins,
Fulgii nu-s
… Fulgii s-au stins.

Frumosul

Poate fi-ntr-o
Mică floare,
Ori în luna
Ce răsare.

Sau în ochii
De copilă,
Ori în inimă
Senină.

Păcatul

Pe Eva
a înnebunit-o,
Pe Adam
l-a zăpăcit,
Iar de atunci
și până astăzi.
Pe toți, pe toți
ne-a scos din minți.

Moartea

Bătrânul Epicur
Zicea,
Că moartea
Nu este a mea,
Că moartea-i
Doar a altora.

Atâta vreme
Cât eu sunt,
Ea nu mă duce
În mormânt.

Iar atunci
Când ea îmi vine,
Nu mai sunt
Şi … toate bune.

Oportunistul

Uite-aşa fără ruşine
El declară peste tot,
C-a făcut pe comunistul
Doar de dragul unui post.
Şi deloc nu-i vine-n minte,
Că-i cu mult mai ruşinos,
Să faci pe oportunistul
Tot de dragul unui os.

Visurile

Cu visuri
Parcă ne hrănim,
Ba datorită lor
Trăim.

Cu ele
Ne-nălțăm
Spre Moarte,
Și de acolo
Mai departe.

Fericirea

O poți găsi
Arând ogorul.
Ori poate,
Răsucind fuiorul.
Sau când
Cea dragă-ți
Iese-n cale.
Ori când
Din crâng
Culegi o floare.

Golgota

Golgota
N-a fost
O simplă
Poveste.

Golgota
A fost
Și încă
Mai este.

Golgota
E crucea
Pe care
Fiecare

Și-o duce
Mereu
Și mereu
În spinare.

Liniștea

Misterul ei coboară
Și s-așterne peste sat.
Și acolo-n miez de noapte
O păzește un lătrat.

Nimicul

Nimicul nu e chiar nimic
El este totuşi un ceva.
El este chiar acel ceva
Ce-i altceva decât ceva.

El dă viață orişicui,
Fără nimic, nimica nu-i.
El este nu-i şi nu va fi
El e mormântul totului.

El e trecut, e viitor
Ba şi prezentul trecător.
El este zero, un nimic
El face cât un infinit.

El e neantul, e abis
E un absurd, ba-i chiar
… un vis.

Bucurie

Eşti surâsul de copil,
În venirea dimineții,
Mai eşti gândul cel senin
Pe deasupra tinereții.

Eşti în joaca mieilor
Şi-n petala florilor,
Eşti pe fața orişicui
Când dă ochi cu draga lui.

Oda bucuriei

Eşti poezie
Eşti şi cânt,
O minune
Pe pământ.

Eşti şi cânt
Şi poezie,
Curată
Bijuterie.

Noi de-aceea
Te-am ales,
Să alergi
Prin Univers

Şi să duci,
Din stea
În stea,
Toată bucuria ta.

Soarele

De după-o coamă de-orizont
În fiecare dimineață,
Un bulgăre mare de foc
Îndeamnă lumea la viață.

Luna

Toată lumea te imploră,
Să nu spui chiar nimănui,
Ce vezi tu în miez de noapte
Pe fața pământului.

Şi de-a fi totuşi să spui,
Câte ceva din ce vezi,
Ai de grijă, nu cumva
Chiar de mine să te legi.

Noaptea

Noapte, noapte-ntunecată,
De când tu pe lume eşti,
Ai vrut tu oare vreodată
Pe soare să-l întâlneşti?

Eu am vrut, dar nu se poate,
Soarele-i mereu pe cer
Şi s-ascunde el de mine,
Cum m-ascund şi eu de el.

Noi tăiem pământu-n două
Şi oricum ne-am învârti,
Facem ca mereu să fie
Ziuă – noapte, noapte – zi.

Dimineața, el m-alungă
Ca să-mprăştie lumina,
Seara, eu îl fac să fugă
Ca s-aduc întunecimea.

Mâine

Mâine n-a fost,
Mâine nu este
Și niciodată
Nu va fi.

Mâine, doar, este
O simplă poveste,
Pe care nimeni
N-o poate trăi.

Creierul

Bijuterie
A naturii
Și poate chiar
Minunea ei

A născocit
Totul pe lume;
El i-a făcut
Chiar și pe zei.

Mama

Nu e cuvânt
Care să sune
Mai dulce şi
Mai sfânt
Pe lume.

Cu el se-ncepe
Firul vieții,
Cu el se trece
Pragul morții.

Poeziile primăverii

În oricare primăvară
Natura cu mâna ei
Scrie, scrie poezie
Cu o minune de condei.

Versurile ei coboară
Din înaltul cerului,
Vin pe razele de soare
Şi-ale curcubeului.

Şi încet, încet s-aşază,
Prin grădini şi prin câmpii,
Ba chiar şi pe ramuri multe
Scrie, scrie poezii.

Ploaia

Vine, vine
Dinspre nori,
Să le bucure
Pe flori.

Vine, vine
În şiroaie,
Doamne,
Dar fără noroaie.

Cartea

Literele ei mărunte
Se rânduie în cuvinte.
Și de acolo, mai departe
Se adună într-o carte.

Încărcată cu de toate,
Cartea, prin filele ei,
Duce-apoi în lumea toată
O comoară de idei.

Mâinile

Cu ele,
S-a mânuit săgeata.
Cu ele,
Am făurit şi lopata.
Cu ele,
Începe iubirea.
Cu ele,
Ne implorăm mântuirea.

Rătăcire

Cel mai greu şi cel mai greu
Este să te pierzi în tine,
Să te cauți în propriul Eu
Și să nu mai dai de sine.

Din această rătăcire
Nu-i uşor să-ți mai revii.
Eul este labirintul
În care greu te poți găsi.

Sincera şi cu Minciuna

Într-o bună dimineață,
De cum au ieşit în sat,
Sincera şi cu Minciuna
S-apucară de certat.

Sincera-i zice Minciunii
Că e plină de păcat,
Şi c-ar fi cu mult mai bine,
Dacă ar pleca din sat.

O vecină, când aude
Că e vorba de păcat,
Se apropie de ele
Şi le zice răspicat:

Sincera, tu ai dreptate.
A minți e un păcat,
Dar să ştii că fără asta
Nu e de trăit în sat.

Şi apoi mai e ceva
Minciunica-i sora ta
Dacă nimeni n-ar minți,
Tu prin cine-ai mai trăi?

De aici şi de aceea
Cred că-i rău că vă certați;
Cel mai bine şi mai bine,
Ar fi chiar să vă-mpăcați.

Sincera când o aude,
Că se spune de-mpăcare,
Îşi ia surioara-n brațe
Şi îi dă o sărutare.

Adio copilărie

O, tu sat, de printre dealuri,
La-ntâlnirea a trei văi,
Pe ulițele tale toate
M-am jucat de mii de ori.

Cu o casă mai la vale,
Țin minte ca și acum,
Am dat prima sărutare
La o poartă cu-n alun.

Și atuncea tinerețea
Am simțit-o cum învie,
Și-am zis pentru totdeauna
Adio copilărie!

Urarea

Din mulțimea de cuvinte
Se aleg vreo două, trei,
Ca să lege, cât mai simplu,
Gândul tău, de gândul ei.

Și așa mica urare,
Însoțită de o floare,
Parcă, parcă vrea să fie
Chiar un strop de poezie.

Fir de floare

Doamne, Doamne ce minune
În oricare fir de floare.
În pistil şi în petale
Ce miros şi ce culoare!

În oricare fir de floare
Soarele s-a întâlnit
Cu un strop de apă vie
Şi o brumă de nisip.

Şi aşa fiind împreună,
În chiar miez de primăvară,
Din sămânţa ei minune
Floarea a-nceput s-apară.

Şi-a cuprins întâi răzorul
Şi de-acolo prin câmpie
S-a întins în lumea toată,
Ca un fir de poezie.

Motănelu şi cățelu

Pentru Sergiu

Motănelu şi cățelu
Merg de mână la fântână
Să bea apă, că l-i sete
Şi să plece după fete.

Şi cum merg aşa agale
Iată că le iese-n cale
Un dulău cu blană mare.

... Şi cum îi cuprinde frica
Ei dau fuga la mămica.

Greierele

Împreună cu Monica
Noi mereu te ascultăm,
Și nu facem ca furnica,
Nu putem să te certăm.

Și să vii la noi la iarnă,
Că noi doi te-om îngriji,
Ca așa, la primăvară,
Iar să te putem auzi.

Pentru tine

De-aş avea
Un fir de soare
Şi de-aş da
De-un fir de lună.

Din raza lor,
Cea aurie,
Ți-aş împleti
Ție cunună.

Ligiei

Deși e cât un munte,
Dragostea, dragostea,
Se mai înalță încă
Ligia, Ligia.

Ancuța

Dintr-o seară de amor
La margine de izvor,
S-a născut o gâzulie,
Care-i ca o poezie.

Dorință

Aş vrea un colț de munte,
Și capu-n poala ta,
Să râdă şi să cânte,
Ancuța-n fața mea.

De ziua ta

De ziua ta,
De ziua ta
Oare ce-aş vrea?
Oare ce-aş vrea?

Aş vrea să fii
Cu mine
Şi nu prin ţări
Aşa străine.

Şi poate,
Ar mai fi ceva
De s-ar putea,
De s-ar putea.

Să fiu cu tine
Pe o stea.
Ş-acolo sus,
Ca din senin,
Să ne iubim,
Să ne iubim.

Rugăciune

Cu mâna-ntinsă
Stau mereu,
Dar nu vreau, nu vreau
Nici un leu.

Aş vrea, doar,
Ca mână-n mână,
Să ne ducem
Împreună,
Spre o dragoste
Nebună.

Şi-aş mai vrea
Ca-n miez de noapte,
Să-mi spui ceva
Printre şoapte.

Să-mi spui tu,
Că nimeni, nimeni
Nu te-a mai iubit
.... Ca mine

Pe altul

Ți-am dat inima, tu dragă,
Și n-ai vrut să mi-o primești,
Mi-ai spus într-o bună seară
Că pe altul îl iubești.

Nu m-am supărat, copilă,
Și urarea să-mi primești,
Îți vreau multă fericire
Ori și ori pe unde ești.

Fuga

Fug și fug
Și fug mereu
Fug de lume,
Fug de eu.

Fug de vremuri
Și de spații,
Fug de unii
Și de alții.

Fug de tot
Ce mă-nconjoară
Și acum,
Și-odinioară.

Fug doar
Pentru a fugi
Și pentru
A mă regăsi.

.... Şi aşa, fugind o vreme,
Parcă m-am mai liniştit.
Gândurile mele tulburi
Parcă s-au mai limpezit.

De astă vară

Iubirea de astă-vară
Parcă s-a cam isprăvit.
Ce-am să fac la primăvară,
Încă n-am întrezărit.

Pân-atuncea însă, însă,
Poate mă voi dumiri,
Doi ochi negri, negri, negri
Undeva tot voi găsi.

Ciripitul

În fiecare dimineață,
Cirip, cirip, cirip!
O păsărică mă răsfață,
Cirip, cirip, cirip!

Și prin ciripitul ei
Cirip, cirip, cirip!
Dă viață dragostei
Cirip, cirip, cirip!

Liniştea liniştii

O, tu inimă bătrână,
Hai să ne luăm de mână
Şi pe-o cale cât mai dreaptă
Să ne ducem sus în coastă.

… Şi acolo
Orice-ar fi
Mereu, mereu
Ne-am odihni.

Nebunie

Ce-mi trece acum prin minte,
S-ar putea numi oricum
Şi cu toate, şi cu toate
Încă nu sunt un nebun.

Vreau să fug în vârf de munte,
Să fiu singur pe pământ,
Şi-n a mea singurătate,
Dorurile să-mi ascult.

Nebunie

Nebunie, nebunie
Ce-ar fi fost,
Dac-ar fi fost
Să fie?

Atunci când
O nebunie
Ajunge chiar
Să fie,
Ea se face,
Ea se face
O frumoasă
Poezie.

Iubire și iertare

Din semințele iubirii
Se nasc toate câte sunt;
Se nasc florile grădinii
Și iertarea pe pământ.

A iubi iubirea

A iubi
Iubirea
Este poate-un
Fel de-a fi.

Este poate,
Încercarea
De-a nu mai
Îmbătrâni.

Nedumenire

Stau adesea şi mă-ntreb:
Oare chiar normal să fie,
Că la anii mei iubesc
Şi mă ţin de poezie?

A iubi la bătrâneţe
Pentru unii e prostie,
Pentru mine-i tinereţe
Şi prilej de bucurie.

De ce lumea îi nedreaptă
Cu iubirile târzii?
De ce doar prima iubire
Să ajungă-n poezii?

N-am putea spre bătrâneţe
Să mai îndrăznim o dată,
Să-i dăm inimii o şansă
Şi s-o facem să mai bată?

De ce pe tine?

De ce şi cum,
Din toată lumea,
Eu pe tine
Te-am ales,
Nu-mi va spune
Nimeni, nimeni,
Nici măcar
Tatăl ceresc.

E în asta
Un mister,
Ce-i de mult
Adus pe lume.
E misterul
Cel mai sfânt
Venit cu Eva
Pe pământ.

Iubire şi singurătate

Numai şi numai
Iubirile curate
Se pot bate,
Se pot bate
Cu tristele
Tale ceasuri
De aşa singurătate.

Numai sfânta
Sărutare,
Dintr-o clipă
De iubire
Spulberă
Singurătatea
Ce o porți
Mereu în tine.

Draga mea

Hai de-acuma
Să tăcem
Și așa
Să ascultăm:

Cântecul
Izvoarelor,
Adierea
Frunzelor
Și povestea
Florilor.

Iar de sus,
Din depărtări,
Să coboare
Peste zări,
Toată liniștea
Înserării,
Pân' la ceasul
Înnoptării.

Tristețea

Mi-e frică
De tristețea mea
Mai rău decât
De-o boală grea.

Ce bine mi-ar fi
Făr’ de ea,
Dac-aş putea,
Dac-aş putea.

Crăciunul

Şi de crezi şi de nu crezi,
Crăciunul e un lucru sfânt.
Iubire şi mereu iubire
El presară pe pământ.

Mesajul Hristic e curat,
De mii de ani nealterat:
Oriunde, oricând, oricum
Să ne iubim şi să fim mai buni.

Luceafărul

Știm că mama ta e luna,
Soarele e tatăl tău,
De aceea printre stele
Tu te miști ca și un zeu.

De cu seară-ncet, încet,
Stelele tu le aprinzi
Și spre ziuă tot așa,
Ai de grijă să le stingi

Ultima cărare

Să laşi drumurile toate,
Să te-aduni încet în tine,
Şi-n plină singurătate,
S-o iei spre veşnica grădină.

Moartea şi Universul

Cu fiecare
Om ce moare,
Nu cade doar
O singură stea.

Cu fiecare
Om ce moare,
Un adevărat
Univers
Se opreşte,
Se opreşte
Din mers.

Lumânarea și viața

Făr-a trece la cuvinte,
Ea mereu ne-aduce-aminte,
Că arzând încet, încet
Flacăra se poate stinge
Chiar în orișice moment.

Ea

Închid ochii
Și deodată...
Aproape fără
Să vreau,

În oricare
Ceas de noapte,
Vine-ncet
În gândul meu.

Amorul

Pentru om, amorul este,
Sau ar trebui să fie,
Ceasul maxim al iubirii
Marea taină a fericirii.

El e miezul tinereții,
E tristețea bătrâneții,
El ne stinge dușmănia
Și ne face nebunia.

Punctul

Ontic el nu e nimic,
Ortografic e ceva,
Când iubita zice „punct”
E prăpădul pe pământ.

Supărare

Supărare,
Supărare
Du-te, du-te
Peste zări.
Și de-acolo
Mai departe,
Până peste
Multe țări.

Iar de dai
Cumva de ape
Să te duci
În țări pustii.
Să te duci
Cât mai departe,
La mine
Să nu mai vii.

Lacrima

Pe sub pleoape,
Pe sub pleoape,
De data asta
Nu este doar ea.

De data asta,
De data asta
Pe sub pleoape
S-a furişat ...
şi lacrima

Fără iubire

Când trăieşti fără iubire,
Parcă totu-i în zadar;
Totul, totul ți se pare
Un bulgăre de amar.

Când iubire nu mai este,
Totul pare ca-n mormânt,
Fără dâră de lumină,
Fără niciun singur gând.

Şi aşa fără iubire,
Ai murit, fără să mori,
Te mişti fără pic de viață
Pe sub stele, pe sub nori.

Şi când eşti fără iubire,
Parcă totul se destramă,
Tot ce este-n astă lume,
Ți se pare doar o dramă.

Soare, lună, cerul tot
Parcă-s fără strălucire,
Totu-i ca după potop
Fără brumă de iubire.

Nopțile s-adună-n tine
Ca un munte de tăciune,
N-au în ele nici o rază
Ce să vină în spre tine.

Zilele? Șir de mărgele
Sticlă goală, sticlă mată,
Toate-s fără de culoare,
N-au în ele nicio pată.

Serile se cern degeaba
Pe la geamul casei tale,
Taina lor nu te cuprinde,
Doamne, câtă întristare!

Dimineţile cu soare
Precum vin aşa se duc
Nu-ți surâde nicio floare,
Parcă eşti un om de lut.

Vine iarna vieții mele

M-am gândit destul la tine,
Nu vreau să mă mai gândesc,
Nu-i iubirea pentru mine,
Acum când îmbătrânesc.

Îmi iau inima din palmă
Și încerc s-o pun la loc,
Vreau s-o las să bată calmă,
Până când va zice stop.

An Nou

An Nou, An Nou,
Copil pribeag,
De ce eşti iar
La mine-n prag?

Şi de ce vii
Aşa de des?
De ce mă faci
Să-mbătrânesc?

Când vii, să ştii,
C-ar trebui
Ca cel puțin
Trei ani să ții.

Şi mai ales,
Pe la bătrâni
Te rog, te rog
Să nu mai vii.

Pe ei, te rog
Să-i ocoleşti,
Pe ei să nu-i
Îmbătrâneşti.

Ochi negri

Cade luna,
Cad şi stele,
Cade cerul
Peste ele.

Cade timpul,
Ba şi spaţiul
Cad şi eu,
Ba cad şi alţii.

Şi din tot
Ce-a fost
Pe lume,
Îmi rămâne
O minune:

Două puncte
De tăciune
De tăciune.

Dulce minune

Stau cu capul între palme
Și la multe mă gândesc,
Parcă tot ce mă-ncojoară
Se dizolvă-n Univers.

Și-n această lume goală,
Fără cer și fără stele,
De ce oare îmi rămâne
Numai chipul dragei mele?

Ea îmi vine de departe,
De prin ani, de peste vreme
Și îmi strică noaptea somnul,
Furișată pe sub gene.

Petale şi flori

Flori şi petale,
Petale şi flori,
Gânduri de iubire
În zeci de culori

Lumină şi soare,
De toate-ți trimit,
Dintr-o mare depărtare
Într-o zi cu asfințit.

Prima şi ultima

Puiu a scris în cartea vieții
Prima filă de iubire,
Erau anii tinereții
Și credeau în fericire.

Azi, când alta pare-a-scrie.
Parcă nu mai cred nimic.
În filele cărții mele
Ea va scrie ... un sfârşit.

Viorele

Pe lângă viorele
Și visele mele,
Îți trimit
Și trei cuvinte,
Scrise cu petale multe.

Am aşteptat

Am aşteptat
Să vin pe lume,
Să fiu mai mare
Şi să visez.

Am aşteptat
Să iese luna,
S-o văd în noapte
Şi să mă minunez.

Am aşteptat
Să te-ntâlnesc,
Să te iubesc,
Şi-n ochii tăi
Mereu, mereu
Să mă privesc.

M-am jucat

M-am jucat şi m-am jucat,
Pe la multe am umblat.
Am dat peste jucării
Ca-ntr-o lume de copii.

M-am jucat de-a poezia,
Poate de-a filozofia,
Am trecut cam pe la multe
Şi mai mari şi mai mărunte.

M-am jucat cu infinitul,
Parcă chiar şi cu nimicul,
M-am jucat şi cu mărgele,
Chiar din dorurile mele.

M-am jucat şi m-am jucat,
Până ce am înserat.
De acum voi fi cuminte
Nu mai umblu la cuvinte.
Nu mai umblu la nimic
Totul are un sfârşit.

Vorbe, vorbe ...

*

Iubirea este marele liant al lumii, în îmbrățișările ei se topesc toate opozițiile.

*

Să te fereşti de omul care a citit o singură carte.

*

Florile iubirii se udă tot cu iubire, udate doar cu bunătate şi corectitudine se usucă.

*

Doamne fereşte! să ajungi pe gura oamenilor, te fac ori de o sută de ori mai rău decât ai fost, ori tot de atâtea ori mai bun decât eşti.

*

Toate exagerările, mai devreme sau mai târziu, devin obiect al criticii.

*

Cioburile iubirii nu se pot lipi.

*

Orice există în sine, doar cât şi doar cum există în şi prin alții.

*

Unde nu este iubire, nici înțelepciune nu poate fi.

*

Chiar dacă nu crezi, câteodată te prinde dorul de bisericuța din sat.

*

Nu-i pot înțelege pe cei care, în viață fiind, îşi construiesc şi îşi vizitează mormântul.

*

Suntem ceea ce suntem, numai prin ceea ce facem pentru alții; egoismul ne desfigurează.

*

Omul trebuie să se aibă pe sine drept Dumnezeu.

*

O dragoste nu se prea analizează, o dragostea se trăieşte.

*

Numai când ai cu cine merge de mână, poți avea sentimentul că nu eşti singur pe lume.

*

O pasiune neîmplinită se stinge, o iubire neîmplinită rămâne, trăieşte, reînvie.

*

De ce să judecăm aşa de aspru iubirile furate? Nu sunt ele singurul lucru pe care-l luăm cu noi în mormânt?

*

În filozofie este obligatorie obțiunea; fără ea faci eclectism.

*

General-umanul = ceea ce este la toți şi este altfel la fiecare.

*

Viața-i făcută şi din autoamăgiri. Şi dacă sunt frumoase de ce să nu le lăsăm să fie?

*

Decât să scrii doar pentru a-ți vedea numele pe o copertă, mai bine să nu scrii.

*

Matematica s-a născut din inventarea lui zero – nimicul matematic. Filozofia la fel, s-a născut prin inventarea vidului, neantului, inexistentului, adică, nimicul filozofic.

*

Biblia nu este cartea poruncilor mari, ci a unor porunci mărunte, cotidiene – să nu ucizi, să nu furi etc.

*

Să te fereşti de omul care întotdeauna crede doar în ceea ce a citit în ultima carte. În aceste cazuri, ultima carte devine argument şi autoritate.

*

În aforisme poți gândi astăzi una şi mâine alta. A te contrazice nu-i nicio problemă. Studiul, eseul, cartea au altă regulă.

*

La scară individuală suntem fructe ale iubirii şi ne coacem tot pentru iubire.

*

Aş putea crede în nemurirea sufletului şi într-o viață de apoi numai dacă aş putea admite că pot gândi fără creier şi că pot trăi fără bătăile inimii. Altfel ...

Cuprins

Avertisment 5
1. Poezia 6
2. Filozofie 7
3. Heraclit 8
4. Socrate 9
5. Platon 10
6. Aristotel 11
7. Kant 12
8. Hegal 13
9. Marx 14
10. Heidegger 15
11. Popper 16
12. Blaga 17
13. D.D. Roşca 18
14. Eul şi Non-eul 19
15. Sufletul 21
16. Devenirea 22
17. Reflectare 24
18. Întrăinarea 25
19. Entropie 26
20. Redundanță 27
21. Timpul 28
22. Trecutul 29
23. Prezentul 30
24. Viitorul 31
25. Ceasurile 32
26. Primăvara 33
27. Primăvara 34
28. Vara 35
29. Toamna 36
30. Iarna 37
31. Iarna 38
32. Frumosul 40

33. Păcatul.....41
34. Moartea.....42
35. Oportunistul.....43
36. Visurile.....44
37. Fericirea.....45
38. Golgota.....46
39. Liniștea.....47
40. Nimicul.....48
41. Bucurie.....49
42. Odă bucuriei.....50
43. Soarele.....51
44. Luna.....52
45. Noaptea.....53
46. Mâine.....54
47. Creierul.....55
48. Mama.....56
49. Poeziile primăverii.....57
50. Ploaia.....58
51. Cartea.....59
52. Mâinile.....60
53. Rătăcire.....61
54. Sincera şi cu Minciuna.....62
55. Adio copilărie.....64
56. Urarea.....65
57. Fir de floare.....66
58. Motănelu şi cățelu.....67
59. Greierele.....68
60. Pentru tine.....69
61. Ligiei.....70
62. Ancuța.....71
63. Dorința.....72
64. De ziua ta.....73
65. Rugăciune.....74
66. Pe altul.....75

67. Fuga....76
68. De astă vară....78
69. Ciripitul....79
70. Liniştea liniştii....80
71. Nebunie....81
72. Nebunie....82
73. Iubire şi iertare....83
74. A iubi iubirea....84
75. Nedumenire....85
76. De ce pe tine?....86
77. Iubire şi singurătate....87
78. Draga mea....88
79. Tristețea....89
80. Crăciunul....90
81. Luceafărul....91
82. Ultima cărare....92
83. Moartea şi Universul....93
84. Lumânarea şi viața....94
85. Ea....95
86. Amorul....96
87. Punctul....97
88. Supărare....98
89. Lacrima....99
90. Fără iubire....100
91. Vine iarna vieții mele....102
92. An Nou....103
93. Ochi negri....105
94. Dulce minune....106
95. Petale şi flori....107
96. Prima şi ultima....108
97. Viorele....109
98. Am aşteptat....110
99. M-am jucat....111
100. Vorbe, vorbe....112